

til Lov, træder i Stedet for Loven af 1909, og efter dette nye Hovedforslag er Til-lægslovene afpassede. Forholdet er dog i Virkeligheden det, at for en meget stor Del er det foreliggende Hovedforslag kun i Formen nyt, medens det i Realiteten er en Gentagelse af, hvad der indeholdes i Loven af 1909, kun med de Rettelser, der skyldes enten senere givne Love eller følger af det nye, der indeholdes i andre Dele af Lovforslaget, eller i øvrigt er af en lignende udvortes Karakter. Det an-førte gælder særlig om de Bestemmelser, der indeholdes i 2den og 3die Bog af Lo-ven af 1909. Efter det af Folketinget vedtagne Forslag gælder dette imidlertid ogsaa om den vigtige Del af 1ste Bog i Loven af 1909, der handler om Nævningers Kaldelse. I Modsætning til det af Regeringen i Folketinget fremsatte For-slag er det i Loven af 1909 § 74 god-kendte Princip for Dannelsen af Grund-listen, nemlig ved en Kommission, ikke ved (indirekte) Folkevalg, optaget i det af Folketinget vedtagne Forslag. Paa dette Princip har der under denne Sags For-handling gennem Aarene altid fra Landstin-gets Side været lagt den største Vægt, fordi Nævningekaldelsen kun derved betrygges mod at ske efter politiske Hensyn og mod deraf flydende Forvanskning af den Tanke, som gør Nævningeinstitutionen til et be-rettiget Led i Retsplejens Bygning. De Afvigelser fra Loven af 1909, Lovforslaget indeholder ved de efterfølgende Trin af Nævningekaldelsen, berører ikke Princippet; de er i Overensstemmelse med, hvad der under tidligere Forhandlinger er vedtaget af Landstinget ud fra det samme Princip. Paa de nævnte omfattende Omraader drejer det sig saaledes for Landstinget kun om at give Indholdet af Loven af 1909 en ny Stadfæstelse. Dette gælder ogsaa om de Afslag paa Mundtlighedens og særlig Bevisumiddelbarhedens Gennem-førelse, som i Modsætning til tidligere Vedtagelser gjordes ved Loven af 1909. I denne Indrømmelse til en tilvant og mindre bekostelig Ordning er der ikke ændret noget i det foreliggende Forslag.

I Modsætning til disse Dele af Lov-forslaget, i hvilket det kun gentager Loven af 1909, afviger det væsentligt fra Loven af 1909 i Ordningen af Strafferetsplejen. Forslaget gennemfører her fuldt ud An-klageprincippet paa alle en Straffesags Stadier og drager de to vigtige organisa-toriske Konsekvenser heraf, nemlig dels den fuldstændige Adskillelse mellem Dom-mermyndigheden og Politimyndigheden, hvilken nu og efter Loven af 1909 uden-for Hovedstaden er en Undtagelse, dels Oprettelsen af en særlig Anklagemyndighed som med Bistand af Politimyndighederne tager Forfølgningen af Forbrydelser for Domstolene i sin Haand. Dette er i For-hold til Loven af 1909 noget nyt, der sær-lig medfører Ændringer i 1ste og 4de Bog af Loven af 1909. Men set i Forhold til tidligere Forhandlinger om Reform af af Retsplejen er det ikke noget nyt. An-klageprincippet med de nævnte organisato-riske Konsekvenser er tværtimod hævdet baade i den ældre og i den seneste Kom-missions Forslag (Kommissionen af 1868 og 1892). Det har været optaget i alle de Forslag til Retsplejens Reform, som indtil Samlingen 1906—07 har været frem-satte for Rigsdagen, og det har vundet Tilslutning i de Vedtagelser, der indtil det nævnte Tidspunkt har fundet Sted fra begge Tings Side. Naar disse Lovforslag strandede uden at blive til Lov, var Grun-den ikke Uenighed med Hensyn til An-klageprincippet og dets nævnte Konse- kvenser, men den nu udjævnedes Uenighed med Hensyn til Nævningekaldelsen. Det var først i det Forslag, der fremkom i Samlingen 1906—07, at Princippet og de nævnte Konsekvenser opgaves, og at man i de Love, som vedtoges 1908 og 1909, lod sig nøje med at reformere Strafferets-plejen indenfor snævrere Grænser. Det foreliggende Forslag vender saaledes for saa vidt kun tilbage til, hvad der lige til 1908 har været begge Tings Standpunkt.

Utvivlsomt betegner denne Tilbage-venden til tidligere indtagne Standpunkter et betydeligt Fremskridt mod det dobbelte Maal, som i Strafferetsplejens Ordning